

CONCEPT NOTE

ບົດສະເໜີໂຄງການຫຍໍ້
ການຜະລິດຍານ (ຢາງຍານ).

ການຜະລິດຍານ (ຢາງຍານ).

1. ເປົ້າໝາຍ:

ຈຸດປະສົງ ຂອງ ບົດສະເໜີຫຍໍ້ ສະບັບນີ້ ແມ່ນແນໃສ່ເພື່ອຍົກລະດັບລາຍຮັບຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃນເຂດພູດອຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລະບົບການຜະລິດໃນເຂດພູດອຍມີສະພາບແວດລ້ອມຍືນຍົງຫລາຍຂຶ້ນ ໂດຍການສົ່ງເສີມການຜະລິດ ຍານຂອງລາວ. ບົດສະເໜີນີ້ ຍັງປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງລັດ ເພື່ອ “ເປັນທາງເລືອກ ສໍາລັບ ການ ລົບລ້າງການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າ, ຍົກລະດັບອັດຕາການປົກຫຸ້ມຂອງປ່າຜະເຜີນ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການ ລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກຂອງຊຸມຊົນໃນຊົນນະບົດ”.

2. ພາກສະເໜີລວມ:

ຕົ້ນຍານ ຂອງ ລາວ (Styrax Tonkinensis) ເປັນຕົ້ນ ໄມ້ທີ່ຜັດປ່ຽນໃບ, ຈະເລີນເຕີບໂຕໃຫຍ່ໄວສົມຄວນ ແລະ ມີຄວາມສູງປະມານ 15-20ມ ແລະ ໜ້າຕ້າງສະເລ່ຍໃຫຍ່ ປະມານ 30ຊມ ເກີດຂຶ້ນເອງໂດຍທໍາມະຊາດ ໃນເຂດ ປ່າເຫລົ່າມີຄວາມສູງເໜືອນໍ້າທະເລ 800-1,600ມ ບ່ອນທີ່ເຄີຍໄດ້ເຮັດໄຮ່ມາກ່ອນແລ້ວ. ໂດຍປະມານແລ້ວ ມີ ຈໍານວນ 250 ໝູ່ບ້ານໃນບັນດາແຂວງພາກເໜືອ ຂອງ ລາວ (ແຂວງຜົ້ງສາລີ, ແຂວງຫລວງພະບາງ ແລະ ແຂວງຫົວພັນ) ໄດ້ມີສ່ວນເຮັດການຜະລິດຍານ ໃນເນື້ອທີ່ຫລາຍກວ່າ 10,000ຮຕ ຂອງພື້ນທີ່ດິນໄຮ່ໝູນວຽນ ຊຶ່ງ ມີຕົ້ນຍານເກີດປະສົມປົນຢາຍຢູ່ຮ່ວມກັນກັບບັນດາພືດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ຊະນິດຕ່າງໆ. ຢາງຍານ ເປັນທ່າແຮງທີ່ສໍາຄັນ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແຕ່ກໍຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດໃນບາງດ້ານ ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດການແກ້ໄຂ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາວກະສິກອນໄດ້ ມີໂອກາດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຢ່າງເຕັມສ່ວນ.

3. ເບື້ອງຫລັງຄວາມເປັນມາ

ຢາງຍານ ຂອງ ລາວ ຍັງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕື່ມ ໃນນາມເປັນ ກໍາຍານ ສະຫຍາມ, ເພາະວ່າ ໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ຢາງຍານແມ່ນໄດ້ຖືກສົ່ງ ອອກຜ່ານທ່າເຮືອຢູ່ ບາງກອກ. ຕົ້ນຍານທີ່ມີຢາງໄຫລຍ້ອຍ ອອກມາໂດຍທໍາມະຊາດນັ້ນສາມາດປ້ອງກັນໂຕເອງໄດ້ຈາກ ພະຍາດກາຝາກຕ່າງໆ. ຢາງຍານນໍາໃຊ້ເປັນເຄື່ອງຫອມ, ປະຊາຊົນຈະເຮັດການບາກຕົ້ນຍານດ້ວຍຕົນເອງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນໍ້າ ຢາງຍານໄຫລອອກມາເປັນຜົນຜະລິດ. ຕົ້ນຍານໃຫຍ່ຈະໃຫ້ຜົນ ຜະລິດເປັນຢາງຍານໄດ້ເມື່ອມັນມີອາຍຸໄດ້ 10 ປີຂຶ້ນໄປ. ຜົນ ຜະລິດຢາງຍານຈາກໜຶ່ງຕົ້ນ ຈະໄດ້ຮັບຢູ່ປະມານ 400 ຫາ

600 ກະລາມ ຕໍ່ໜຶ່ງປີ. ຢາງຍານທີ່ໄຫລຍ້ອຍອອກມາຈະເປັນສີຂາວ, ແຫ້ງເປັນກ້ອນແຂງຜ່ອຍ ແລະ ເມື່ອຖືກທາດ

ອີກຊື່ໃນອາກາດມັນກໍຈະເກີດໃຫ້ມີການປ່ຽນສີເປັນ ສີນ້ຳຕານເຫລືອງ ແລະ ເປັນສີຂາວງາຊ້າງ. ກຳຍານສະຫຍາມ ຈະມີກິ່ນຫອມຄ້າຍຄືກັບກິ່ນວານິລາ ຊຶ່ງເປັນການຊວນໃຫ້ຄິດຮອດເມັດຖົ່ວວານິລາສີນ້ຳຕານ. ທຽບໃສ່ຕົ້ນຍານ ຊະນິດອື່ນທີ່ເກີດຢູ່ໃນປະເທດອື່ນ, ເຫັນວ່າ ຍານ ຂອງ ລາວ ມີກິ່ນຫອມພິເສດກ່ວາ ແລະ ເປັນສາຍຜັນດຽວທີ່ ຖືກນຳໃຊ້ເຮັດນ້ຳຫອມໄດ້ດີກ່ວາ. ສ່ວນ ຍານຊະນິດຜັນອື່ນ ແມ່ນນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການເຮັດທູບຫອມເທົ່ານັ້ນ.

ຕົ້ນຍານ ຂອງ ລາວ ຈະມີອາຍຸຍືນ 20 ປີ ຂຶ້ນໄປໜ້ອຍໜຶ່ງ ແລະ ການປັກເອົານ້ຳຢາງຍານແມ່ນຈະເລີ້ມແຕ່ມັນອາຍຸ ໄດ້ 6 ປີ ຂຶ້ນໄປ. ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ສຳຄັນໃນການເກັບກູ້ເອົາຢາງຍານ ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບວົງຈອນຮອບວຽນໄລຍະສັ້ນຂອງການນຳໃຊ້ ປ່າເຫລົ່າ ເພື່ອເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າແບບໝູນວຽນ ເພາະວ່າ ສ່ວນ ຫລາຍແລ້ວຊາວໄຮ່ຈະຕັດຈຸດຜື່ນທີ່ໜ້ອຍອອກເພື່ອ ປູກເຂົ້າກິນ ເພາະວ່າ ປະຊາຊົນລາວແມ່ນກິນເຂົ້າເປັນອາຫານ ຫລັກ. ປ່າເຫລົ່າທີ່ມີອາຍຸຍາວນານຫລາຍປີກໍຈະເປັນລະບົບໜຶ່ງ ທີ່ມີຄວາມຍືນຍົງ ຢູ່ພາຍໃຕ້ວຽກງານການຈັດການຄຸ້ມຄອງ ປ່າໄມ້ຂອງບ້ານ ທັງເປັນການຝຶນຜູ້ໃຫ້ປ່າໄມ້ມີອັດຕາການປົກ ຫຸ້ມເປັນໄລຍະຍາວ ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ຕົ້ນຍານມີອາຍຸແກ່ເຜື້ ອະລິດຢາງຍານໄດ້. ທັນຍັງເປັນການສ້າງໃຫ້ມີໂອກາດໃຫ້ປ່າເຫລົ່າ ໄດ້ມີອາຍຸຫລາຍປີ ກ່ອນທີ່ຈະກັບຄືນມາເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າອີກ ທັງຍັງເປັນການສ້າງຜົນປະໂຫຍດດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ

ສັງຄົມຕາມມາໄດ້ອີກ. ນະວັດຕະກຳໃນການຄຸ້ມຄອງປ່າຍານ ຈາກການຄຸ້ມຄອງລະບົບການຜະລິດໃນເຂດເນີນສູງ ກໍຈະເປັນການການຮັບປະກັນເຮັດໃຫ້ປ່າຕົ້ນໄມ້ຍານສະຫຍາມ ໄດ້ມີການບູລະນະລະບົບນິເວດທີ່ຫລາກຫລາຍ ແລະ ທັງເປັນການສືບຕໍ່ສະໜອງຢາງຍານຫອມທີ່ດີເລີດປະມານ 70% ໄດ້ຖືກສົ່ງໄປຜະລິດນ້ຳຫອມຢູ່ ປະເທດຝະລັ່ງ!

ຢາງຍານ ຍັງໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຜະລິດຢາປິວຜະຍາດ ແລະ ເປັນທູບຫອມ, ເຊັ່ນ: ຄວາມຫອມຈາກຢາງຍານ ສາມາດນຳປະກອບເຂົ້າໃນການຜະລິດເປັນນ້ຳມັນຫອມ ເພື່ອປ້ອງກັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍມີຄວາມອົບອຸ່ນ. ຢາງ ຍານ ຍັງຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຜະລິດເປັນຢາປ້ອງກັນ ຫລື ຂ້າເຊື້ອຜະຍາດໃນບາດແຜ ແລະ ແກ້ໄອ, ແກ້ໄຂ້ຫວັດ ຫລື ຫລອດລົມອັກເສບ, ຊ່ວຍຂັບປັດສະວະ ແລະ ປ້ອງກັນການເກີດແກັດໃນຮ່າງກາຍ.

ການຜະລິດຍານລວມທັງໝົດປະຈຳແຕ່ລະປີ ຂອງທັງສາມແຂວງດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຄາດຄະເນໄດ້ວ່າມີຈຳນວນລວມ ປະມານ 70-90 ໂຕນ ຊຶ່ງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໄດ້ຈາກການຄຸ້ມຄອງຕົ້ນຍານຂອງລາຍບຸກຄົນ. ການປັກຍານ ແມ່ນ ເລີ້ມປະຕິບັດເມື່ອຕົ້ນຍານມີອາຍຸໄດ້ 6 ປີຂຶ້ນໄປ ຈົນຮອດ ອາຍຸ 15 ປີ. ຜົນຜະລິດຍານແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໄປຕາມ ອາຍຸໄຂ ແຕ່ຈະເກັບກູ້ໄດ້ຢູ່ໃນລະຫວ່າງ 160 ກິໂລ ຫາ 240 ກິໂລ ຕໍ່ ໜຶ່ງເຮັກຕາ (400 ຕົ້ນ/1 ເຮັກຕາ). ລະດູ ການປັກຍານ ແມ່ນໃນລະຫວ່າງ ເດືອນກັນຍາ ຫາ ເດືອນພະຈິກ ຂອງ ແຕ່ລະປີ ຕິດຕາມດ້ວຍການເກັບກູ້ເອົາຢາງ ຍານແຫ້ງທີ່ເປັນກ້ອນຜ່ອຍນັ້ນ ໃນລະດູໜາວ ລະຫວ່າງ ເດືອນກຸມພາ ຫາ ເດືອນມີນາ. ການປັກ ແລະ ເກັບກູ້ເອົາ ຢາງຍານ ແມ່ນເຮັດໂດຍຜູ້ຊາຍ ສ່ວນການອານາໄມ ແລະ ຈັດຊື້ນຄຸນນະພາບ ແມ່ນເປັນວຽກຂອງ ແມ່ຍິງ, ຫລັງ ຈາກນັ້ນ ກໍຂາຍອອກໃຫ້ຜູ້ຄ້າທົ່ວໄປ (ໂດຍສະເພາະແມ່ນຂາຍໃຫ້ ບໍລິສັດ Agroforex Company) ເພື່ອຂາຍ ສົ່ງອອກຕໍ່ໄປຍັງບັນດາປະເທດໃນເອີຣົບ ໃນຮູບແບບສິນຄ້າທີ່ຍັງເປັນວັດຖຸດິບຢູ່.

ລາຄາຂາຍຢູ່ພາຍໃນບ້ານ ແມ່ນໄດ້ ລະຫວ່າງ 110,000 ຫາ 150,000 ກີບ ຕໍ່ໜຶ່ງກິໂລ ຊຶ່ງຂຶ້ນຢູ່ກັບຄຸນນະພາບ ແລະ ສະພາບການຂອງແຕ່ລະປີ. ໃນປີ 2018, ຢູ່ໃນ ເມືອງໂພນທອງ ແຂວງຫລວງພະບາງ ໄດ້ມີ 182 ຄອບຄົວ ສາມາດຂາຍໄດ້ເງິນສິດເປັນລາຍຮັບທັງໝົດ 766 ລ້ານກີບ ຈາກເນື້ອທີ່ປ່າຍານ 300 ຈຸດ ໃນເນື້ອທີ່ລວມ 319 ເຮັກຕາ. ສະເລ່ຍ ຄອບຄົວໜຶ່ງຈະໄດ້ຢູ່ 4.5 ລ້ານກີບ (ເທົ່າກັບ 516 \$/ຄອບ).

ຢາງຍານເປັນທ່າແຮງດ້ານລາຍຮັບທີ່ສໍາຄັນ, ແຕ່ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ, ກໍຍັງມີບາງຂໍ້ຈໍາກັດໃນດ້ານການເພີ່ມການຜະລິດແລະ ເພີ່ມລາຍຮັບຢູ່ ເຊັ່ນ:

- (1) ການນໍາໃຊ້ປ່າເຫລົ່າເພື່ອປູກເຂົ້າໝູນວຽນໃນຮອບວຽນສິ້ນ ເປັນເຫດໃຫ້ບໍ່ໄດ້ມີການຜະລິດຍານໄດ້ຫລາຍ ເພາະຕົ້ນຍານແມ່ນຖືກຕັດຖາງຖິ້ມຕັ້ງແຕ່ມັນອາຍຸຍັງນ້ອຍບໍ່ທັນສາມາດຜະລິດຢາງຍານໄດ້ເທື່ອ;
- (2) ຕົ້ນຍານມັກຖືກທໍາລາຍຍ້ອນການປ່ອຍສັດລ້ຽງເຂົ້າຫາກິນໃນປ່າເຫລົ່າແບບບໍ່ມີການຄວບຄຸມ;
- (3) ການຕະຫລາດຢາງຍານດິບ ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຜູ້ຄ້າເກັບຊື້ໜ້ອຍຄົນ ຈຶ່ງເປັນການງ່າຍຕໍ່ການກົດລາຄາ;
- (4) ຜູ້ຄ້າມີກາງ (ທີ່ເຄື່ອນໄຫວເກັບຊື້ໂດຍບໍ່ມີທະບຽນ) ມີການບິດເບືອນດ້ານການະຫລາດ, ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການຈັດຄຸນນະພາບ ແລະ ການລັກໂລບພາສີອາກອນ;
- (5) ການຜະລິດຍານ ຍັງມີບັນຫາດ້ານແຮງງານ ຍ້ອນວ່າ ຊາວໜຸ່ມພາກັນຫລັ່ງໄຫລເຂົ້າໃນເມືອງ; ແລະ
- (6) ການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ປູກພືດເສດຖະກິດ (ຢາງພາລາ, ກາເຟ, ຊາ ແລະ ອື່ນໆ) ເປັນເຫດໃຫ້ເນື້ອທີ່ໄຮ່ເຫລົ່າໝູນວຽນ ຖືກຈໍາກັດມີໜ້ອຍລົງ ບໍ່ພຽງພໍຕໍ່ການຜະລິດຍານ.

4. ກິດຈະກຳຫລັກ:

ເພື່ອເປັນການຍົກລະດັບລາຍຮັບດ້ານເສດຖະກິດ ຈາກການຜະລິດຍານແບບໄລຍະຍາວ ຈຶ່ງໄດ້ສະເໜີເຮັດບັນດາກິດຈະກຳທີ່ສໍາຄັນ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ຍົກລະດັບທັກສະ ຂອງ ຊາວກະສິກອນ: ໂດຍແນໃສ່ ເຮັດການຄຸ້ມຄອງປ່າຍານ ລວມທັງ ເຕັກນິກການປູກ, ການຕັດສາງຂະຫຍາຍໄລຍະ, ການໃສ່ຜຸນ ແລະ ເຕັກນິກການບັກເອົາຢາງຍານແບບໃໝ່. ການປຸງແຕ່ງເພື່ອສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມ ລວມທັງ ການຈັດການກັບຜົນຜະລິດ ເພື່ອຮັກສາຄຸນນະພາບ, ການຈັດຊື້ຄຸນນະພາບ ແລະ ການຫຸ້ມຫໍ່ ເພື່ອຍົກລະດັບລາຄາຢາງຍານ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຄ້າ ແລະ ຕະຫລາດສາກົນ;
- ສ້າງຕັ້ງອົງການຈັດຕັ້ງຊາວກະສິກອນ: ສ້າງອົງການຈັດຕັ້ງຊາວກະສິກອນ ຜູ້ຜະລິດຍານໃນລະດັບເມືອງ ໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນຜູ້ທີ່ເຮັດການຜະລິດຍານ ເພື່ອເຄື່ອນໄຫວເຮັດການຄວບຄຸມຄຸນນະພາບ, ເຮັດການເຈລະຈາຕໍ່ລອງລາຄາກັບຜູ້ຄ້າ ແລະ ຂະຫຍາຍການຕິດພັນກັບຕະຫລາດ ແລະ ຜູ້ຄ້າ ເພີ່ມຕື່ມອີກ;
- ພັດທະນາສວນປ່າຍານ ຕິດພັນກັບ ການວາງແຜນການນໍາໃຊ້ທີ່ດິນ: ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນເພື່ອເຮັດການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ປ່າຍານອອກຫລາຍກວ່າເກົ່າ ໂດຍພື້ນຖານຕາມແຜນການ FLUMZ ຫລື ເຮັດການວາງແຜນການນໍາໃຊ້ທີ່ດິນ ໃຫ້ມີລວມທັງການປູກຍານ. ແນວນີ້ ກໍຈະເປັນການສະໜັບສະໜູນຄວາມພະຍາຍາມໃນການຫລຸດຜ່ອນເນື້ອທີ່ເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າແບບໝູນວຽນ ດ້ວຍຍານທີ່ໃຫ້ຜົນຕອບແທນຄືນສູງກວ່າ ທັງຍັງມີຜົນດ້ານບວກ ຕໍ່ກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຫລາຍກວ່າ ມີເນື້ອທີ່ປົກຫຸ້ມຂອງປ່າໄມ້ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ, ທັງເປັນການປ້ອງກັນປ້ອງກັນດິນເຊາະເຈື່ອນ ແລະ ຊ່ວຍປັບຕົວຕໍ່ການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດ ອີກດ້ວຍ;
- ພັດທະນາວິທີການປູກຍານທີ່ດີ: ຊ່ວຍກຸ່ມຜະລິດ ແລະ ອໍານາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ເຮັດການສັງລວມການຜະລິດຍານ, ສ້າງບົດແນະນໍາ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງປ່າຍານທີ່ດີ ຊຶ່ງຕ້ອງໄດ້ບັນຈຸລວມເຂົ້າໃສ່ໃນລະບຽບການຄຸ້ມຄອງການຜະລິດຍານ ແລະ ການນໍາໃຊ້ການວາງແຜນການນໍາໃຊ້ທີ່ດິນ ແລະ ການປູກສວນປ່າຍານໃນເນື້ອທີ່ໄຮ່ເຫລົ່າ ລວມທັງ ການບັກ/ເກັບກູ້ ແລະ ການສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມ ໂດຍເຮັດຈັດຊື້ຄຸນນະພາບ ແລະ ການຫຸ້ມຫໍ່ຢາງຍານ ແລະ ລະບຽບການຕະຫລາດທີ່ເປັນໄປຕາມທິດຈັດການຄຸ້ມຄອງທຸລະກິດຊຸມຊົນ.

5. ຄາດຄະເນຜົນໄດ້ຮັບ:

- ປ່າຍານທຳມະຊາດ ແລະ ສວນປູກໃໝ່ ໄດ້ຮັບການກຳໜົດເປັນຂອບເຂດ, ຖືກປົກປັກຮັກສາ, ຖືກຄຸ້ມຄອງ, ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນ ແລະ ໄດ້ຮັບການຍັ້ງຢືນ;
- ສວນປູກປ່າຍານໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ຖືກຄຸ້ມຄອງເປັນຢ່າງດີ ຊຶ່ງຢ່າງໜ້ອຍ 90% ຂອງ ຈຳນວນຊາວກະສິກອນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການຄຸ້ມຄອງການຜະລິດຍານຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ;
- ທັກສະ ແລະ ຄວາມອາດສາມາດດ້ານການຄຸ້ມຄອງ, ເກັບກູ້ ແລະ ການສ້າງມູນຄ່າ ໄດ້ມີເພີ່ມຂຶ້ນ;
- ລະບຽບການທ້ອງຖິ່ນ (ລະບຽບການຕາມປະເພນີ ຖືກລວມເຂົ້າເປັນລະບຽບການຂອງລັດ) ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ຕົກລົງເປັນເອກະພາບກັນ ແລະ ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການ ປູກຕົ້ນຍານ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງປ່າຍານທຳມະຊາດ ລວມທັງ ການເກັບກູ້, ການສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມ ແລະ ການຕະຫລາດ;
- ການຈັດຕັ້ງກຸ່ມການຜະລິດຍານໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ, ຊາວກະສິກອນໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອເຂົ້າໃນການຍົກລະດັບທັກສະ ແລະ ມີຄວາມສາມາດສູງໃນການເຈລະຈາກັບພໍ່ຄ້າ ເພື່ອຄວາມເປັນທຳໃນການຊື້-ຂາຍ;
- ຜົນຜະລິດຢາງຍານໄດ້ມີຈຳນວນເພີ່ມຂຶ້ນ ໂດຍປະມານ 70%
- ຜົນຜະລິດຢາງຍານໄດ້ມີລາຄາສູງຂຶ້ນ.

Note: More detail can be provided if the organization/investor is interesting and Proposal Documentation can be developed for further consideration (if required).